

De Sophia-Augusta Stichting.

werd gemaakt, die toegang geeft tot het laatste vertrek, op het oogenblik voor de Sophia-Augusta Stichting beschikbaar.

In afwachting van de mogelijkheid om daar een der andere kamerbetimmeringen op te zetten, die nog voorhanden zijn, heeft men hier voorloopig het een en ander geplaatst, dat uit het Broeckerhuis afkomstig is.

De onmogelijkheid om die verschillende voorwerpen hier in behoorlijk verband met elkander te brengen, maakt dat het geheel op het oogenblik wel iets van een winkel van oudheden heeft.

Er is zoowat van alles.

Het is natuurlijk niet na te gaan welke voorwerpen werkelijk uit Broek afkomstig zijn. Enkele droegen duidelijke teekenen, dat zij indertijd met het oog op „den handel” waren opgeknapt. Andere moeten werkelijk echt-Broeksch zijn, zooals de handmangel die met het opschrift prijkt:

„Net gemangeld en gevouwen
Is een sieraad van de vrouwen
Die dat te Broek niet goed en doet
Dat die te Broek de deur uit moet.”

Zoo is er ook nog een voorstelling van een jong meisje in de Noord-Hollandsche dracht van voorheen, die het portret van een dochter van een burgemeester van Broek moet wezen.

Er is geen museum, of het bevat, voorwerpen, die om de een of andere reden niet of nog niet uitgestald kunnen worden.

Waarschijnlijk is er geen, dat, in verhouding tot zijn omvang, er zooveel van dien aard heeft als de Sophia-Augusta Stichting.

In den loop der jaren zal het misschien mogelijk worden, een deel dier verborgenheden aan het licht te brengen, maar de zeer uiteenlopende aard dier zaken maakt dat voor het oogenblik zeer moeielijk, nog gezweven van het groote bezwaar, dat er zoo veel, zoo heel veel bij is, dat die moeite zeker niet loonen zou.

Wie bij het lezen van het testament der erflaatster zich verbeeldde zou, dat uit die „kleederen en lijfstoelbehooren in den uitge-

breidsten zin genomen”, die „niet verkocht maar in de verzameling bewaard moeten blijven” een zeer belangwekkend museum zou te maken zijn, dat een leerzaam beeld zou kunnen geven van de mode en van de dwaasheden der mode in een groot gedeelte der XIXe eeuw, vergete daarbij niet, dat Mevrouw Suasso den inboedel van het Broeckerhuis heeft aangekocht van hetgeen zij op haar kleedgeld had bespaard.

Wie zich misschien een grootsche voorstelling maakt, naar aanleiding van het testament, over de kerk- en andere boeken die erin genoemd worden, en iets droomt over een boekerij met zeldzame werken, wete, dat een Conversations-Lexicon uit het jaar 1840, in één-en-vijftig fraai ingebonden deelen, wel veel plaats inneemt, maar weinig kans heeft ooit opgeslagen te worden.

Het meeste is dan ook te verwachten van het voorschrift, dat de toegangsgelden bestemd moeten worden voor uitbreiding en verfraaiing der verzameling.

Deze bron van inkomsten moge al geen rivier vormen, waarschijnlijk zal zij een kalm beekje blijven, dat in den loop der jaren de bedoeling der erflaatster mogelijk zal maken.

Het toeval heeft gewild, dat de verzameling, die Mevrouw Suasso op het oog had, zich in de Sophia-Augusta Stichting gevormd heeft tot een verzameling van binnenbetimmeringen en van huisraad in de verschillende stijlen, die hier te land gebruikelijk zijn geweest.

Door het bestaande aan te vullen en uit te breiden kan op den duur een werkelijk belangwekkend geheel gevormd worden, dat op aanschouwelijke wijze niet alleen veel kan leeren aan hen, die belang stellen in het verledene, maar dat ook van groot nut kan wezen voor de baanbrekers, die de dagelijksche omgeving van den mensch in overeenstemming hebben te brengen met de steeds wisselende opvattingen en behoeften der opeenvolgende geslachten.

Amsterdam.

MR. J. E. VAN SOMEREN BRAND.